

K

1.

A feketén gomolygó füst megállíthatatlanul tört az ég felé. Fenyegetően sötét karjai igyekeztek, még a napot is átka-rolva, szürkéségbe borítani a környéket.

A tűzjelző éles, visító hangja kétségbeesetten próbálta távol tartani a lángnyelveket az iskola tantermeitől, de törekvését vajmi kevés siker koronázta.

A gyerekek nem igazán a próbariadók alatt megtanult rend szerint vonultak ki az égő iskolából, inkább rendezetlen, pánikszerű rohanásnak lehetett volna nevezni a látotakat.

A tanárokról sem lehetett ezekben a percekben megmintázni a nyugalom szobrát.

– Mindenki kinn van? – a tűzoltó nem is tudta, kinek szánja ezt a kérdést, inkább csak úgy belekiabálta a levegőbe.

Válasz helyett azonban csak kétségbeesett pillantásokat kapott. Hamar rá kellett jöjjön, halvány fogalma sincs senkinek arról, hogy akár gyerek akár felnőtt van-e még az épületben.

Az iskola folyosóján már semmit sem lehetett látni a füsttől. Ebben a fojtogató sötétségben igyekezett megtalálni a kivezető utat David, akiről nemes egyszerűséggel elfelejtkeztek, miután az igazgató úgy ítélte, rendbontó viselkedése miatt büntetést érdemel. Ennek a letöltését azonnali hatállyal el is rendelte, s ezért az intézmény egyik félreeső termébe száműzve kellett leírnia százszor, hogy a bűn, amit elkövetett nem fordul elő még egyszer.

David okos gyerek volt. Hamar rájött, hogy ez a tűzjelző csengő nem csak próbából szól. Elindult hát a kijárat felé, de mire a folyosóra ért már senkit és szinte semmit sem látott. Inkább csak emlékezetből közlekedett, igyekezve nagyon kevés levegő-füst elegyet beszívni.

Már éppen megtalálta a lépcsőfordulót, amikor a kémia szertár felől – legalábbis Ő úgy gondolta, hogy onnan – dörömbölést hallott.

Bár az életösztön azt diktálta, hogy a lehető leggyorsabban kijusson innen, a Tigrisek között töltött évek pillanatok alatt felülírták benne ezt az ösztönt.

A hang irányába fordult, és óvatosan a falhoz simulva igyekezett kikapogatni a szertár ajtajának pontos hollétét.

– Van benn valaki? – kiáltott be, miközben megpróbálta kinyitni az ajtót, ami valami furcsa okból kifolyólag nem akart engedelmesskedni.

– Segítség! Itt vagyok! Valaki segítsen! – érkezett a válasz az ajtón túlról.

– Semmi baj! Itt vagyok! Mindjárt kiszedlek onnan!

David miután felismerte a hang tulajdonosát, még erőteljesebben dolgozott azon, hogy az a fránya ajtó megadja magát. Minden praktikát, és erőt beleadott, de nem ment. A szemét már annyira csípte a füst, hogy a könnye úgy potyogott, mint a záporosó. Kitorlotta a sós kis cseppeket, és megpróbálta a lehetetlen. Kinyitni a szemét, hátha lát valamit. És látott. Egy furcsa vasdarabot, amivel úgy kipöckölték az ajtó kilincset, hogy még csak véletlenül se lehessen kinyitni. Nem értette a dolgot, de nem is volt ideje most ezen töprengeni, hiszen a levegő vészesen fogyott neki is, és a bennlévőnek is – Még egy perc és kinn leszel! – próbálta nyugtatni a benn rekedt társát.

És valóban így is volt. Pillanatokon belül nyílt az ajtó, és Kate kinn volt. Kisírt szemekkel, remegve, de kinn volt – Fogd meg a kezem és menjünk gyorsan! – David megpróbálta maga után húzni a lányt, de az hirtelen összeesett.

A fiúnak fogalma sem volt mit is tegyen most. Ő maga is egyre gyengébb volt, nem bírta még csak megmozdítani sem az egyébként nádszálvékony kislányt. Nem hagyhatja ott! Leült a lány mellé a folyosó kövére. Lehunyta a szemét, és felidézte magában a sivatagban töltött éveket. Mindazt, amit a szerzetestől és a bennszülöttektől tanult. A túlélés művészetét. Minden erejét összeszedve megpróbált üzenetet küldeni. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, meg kell nyugodnia. Hogy is tanította Kim? Kimondatlanul hangzott el benne a kérdés, és ugyanúgy érkezett a válasz is. „Csendesítsd el a tudatod, és a lelked kivezet a sötétből!”

Megpróbálta hát kiűzni lelkéből a füst és a tűz okozta félelem gonosz szellemét, és csak arra gondolni, hogy megnyílik az az ajtó, ami a meneküléshez kell.

Mire a gondolatsor végére ért, egy roppant erős kéz szorítását érezte a karján, ami ellentmondást nem tűrően rántotta fel a földről.

– Nem választottál túl jó helyet az üldögélésre kisöreg! Gyerünk, húzzunk innen! – a tűzoltó könnyedén felkapta a földön heverő Kate-et, aztán karon ragadta Davidet, és nem éppen sétálva távoztak az épületből.

Kinn már egyre nagyobb volt a báméskodók tömege, akik a hűvös idő ellenére ácsorogtak, sajnálkoztak, és persze szapulták, a szerintük „béna lajhárként” mozgó tűzoltókat.

Amikor David és a Kate-et cipelő életmentő kértek a mentőhöz, szinte a semmiből melléjük perdült egy roppant dühös tekintetű férfi.

– David Miller! Sejtettem volna, hogy már megint te vagy, aki gondot okoz! Mit csináltál ezzel a szegény lánnyal? – förmedt rá a kissé kormos, füsttől könnyező fiúra.

– Én csak... – próbált David válaszolni, de nem igazán volt rá esélye.

– Nem érdekel a meséd, ami nyilván megint valamiféle gonosz ármánykodáson alapul! – üvöltözött tovább a pasas.

– De igazgató úr, én csak... – David most sem jutott szóhoz.

– Nem érdekel a mondandód! Beszélni akarok a szüleiddel, még ma!

– Na, most már elég volt! – csattant fel a tűzoltó, aki eddig dermedten hallgatta a párbeszédet. – Nem tudom ki a fene maga, és miért bántja ezt a fiút, de ha Ő nincs, akkor ez a kislány valószínű nem jut ki élve!

– Én az igazgatója vagyok ennek az iskolának, és végzem a dolgom! – fordult a tűzoltóhoz gőgösen az igazgató. – Szerintem maga is tegye azt és oltsa a tüzet, hogy ne égjen porig ez az intézmény!

– Ha kicsit érdekelné az iskola és a benne lévő gyerekek, akkor észrevenné, hogy a tüzet már eloltottuk! És nem mellékesen magának kellett volna benn lenni és minden gyereket kihozni, nem ennek a kislegénynek! – a tűz-

oltó hangjában nem kevés gúny és lenézés ütötte fel a fejét. – Ha én úgy végezném a munkám, mint maga, akkor itt most egy romhalmazt látna, legalább két halott gyerekkel!

A tűzoltó nem várta meg az igazgató választát, sarkon fordult, megveregette David vállát, majd ment a dolgára.

– Várom az anyádat, vagy az apádat vagy akárkid is van! Ideje elbeszélgetnem velük a viselkedésedről! – förmedt a fiúra a most még kissé meg is alázott igazgató, majd ott-hagyta.

David nézte egy darabig a távolodó férfit, ahogy sűrög-forog a többi gyerek között. Fontoskodik, érezteti, hogy rá „mindenben számíthatnak”, amennyiben nem David Millernek hívják őket. Igyekezett nem foglalkozni ezzel, de kicsit azért bántotta a lelkét. Nem értette, mivel vívta ki ezt az ellenszenvet, hiszen nem tett semmi rosszat. És neki igencsak volt fogalma arról, hogy mi a rossz, és mi a jó. Nem volt túl sok barátja, hiszen került az olyan „bulikat”, amelyekkel másoknak kárt, vagy fájdalmat okozott volna. Nem bántották, mert erős és nagyon okos fiú volt, inkább csak kiközösítették. És azokat is, akik ne adj Isten, barátokztak vele. És az a lány, aki most a mentőben oxigénmaszkkal az arcán fekszik, egyike azoknak, akik vállalták a kiközösítést érte. Barátok voltak. Nagyon jó barátok.

A hideg és a történetek ellenére, nyugalom és melegség járta át Davidet. Elmosolyodott, hiszen tudta, hogyha ezt érzi, akkor valami jó dolog fog történni hamarosan. Gyerek volt még, de talán lélekben kicsit már felnőtt, és nagyon jól tudta használni a megérzéseit. Szétnézett hát, és észre is vette az autót, ami érte jött. Épp indulni akart a kocsi felé, amikor az egyik mentős odalépett hozzá.

– Te rendben vagy fiam? Nem jössz be velünk a kórházba?

– Köszönöm, de jól vagyok! Inkább haza mennék! Már itt is vannak értem! – intett David a kocsi felé, amelynek ajtaját Jed „apró” termete takarta be teljes egészében.

– Rendben! De bármilyen rendelleneset érzel, azonnal jelentkezz a kórházban. Nem tudni mennyi füstöt szívál be.

– OK! – bólintott a fiú, majd elindult az autó felé.

– Szeva, Nagy Fiú! – üdvözölte a nagydarab testőr – Huppanj be!

David mosolygott és bevágódott a hátsó ülésre.

- Szia Kim!
– Szia Kicsim! – ölelte át Davidet üdvözlésképpen „pótmamája”.
– Hogy kerülsz ide?
– Hiszen te hívtál, vagy nem? – kacsintott a fiúra Kim.
– Megkaptad az üzenetemet, amit küldtem??? – lelken-dezett a David.
– Bizony! Nagyon ügyesen csináltad! – mosolygott a lány. – Szóval, mi történt?
– Csak annyit tudok, hogy valahogy kigyulladt az isko-la. Én büntetésben voltam, és amikor kifelé igyekeztem, akkor meghallottam Kate hangját, aki beszorult a szertár-ba. Segítettem neki kijutni, amit az igazgató úgy értékelt, hogy megint csak az én hibám, ezért beszélni akar veled!
– Velem??? – kérdezte Kim meglepetten.
– Igen! Azt mondta, beszélni akar az anyámmal!
– Az anyáddal??? – nézett Kim könnyes szemekkel ma-ga elé.
– Tudom, hogy az igazi anyám meghalt, de..., de ... – itt David kicsit elhallgatott – amióta az történt, Te mindig mellettem voltál, és úgy vigyáztál rám mintha tényleg a fi-ad lennék. És Jackkel örökbe is fogadtatok, ezért én úgy gondoltam, hogy talán nem baj ha..., ha Téged érzek és hívlak az anyámnak. Ugye nem baj, Anya? – kérdezte Da-vid, miközben fújta egy nagyot a levegőbe, mintegy meg-könnyebbülve, hogy kimondta, amit már hosszú ideje sze-retett volna.
– Baj??? – szorította magához Kim a fiút. – Már hogy lenne ez baj! Tudod mióta vártam erre?
– Tényleg??
– Bizony! Te vagy a legjobb gyerek, akit ismerek! – mo-solygott Kim. – Tehát, ha jól értettem, akkor az igazgató-nak beszéde van velem!
– Igen Anya! – Davidnek annyira jólesett ezt kimonda-ni, hogy a lelke szinte kirepült a testéből és örömtáncot járt a magasban.
– Rendben! És hol akar velem beszélni, hisz az iskola ég?
– Már nem! A tűzoltó azt mondta, eloltották!
– Valóban? – Kim kinézett a kocsi sötétített ablakán, és tényleg nem látott lángokat.